

Arrest

nr. 91 055 van 6 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 december 2011 het Rijk binnen en diende op 4 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 20 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te zijn in het dorp Nala Kajour, Bara is het district Khyber Agency (F.A.T.A). U bent ongehuwd en behorende tot de stam Malikdinkhel. U diende Pakistan te verlaten uit vrees voor de Taliban én de Pakistaanse overheid. U verklaart dat uw vader vroeger een madrassa leidde maar deze op een gegeven moment omvormde tot een reguliere school, waar ook meisjes tot de 5de klas terecht konden voor onderwijs. Dit botste op hevig verzet van de aanwezige taliban in uw regio, onder het leiderschap van M. B.. Uw vader werd verscheidene keren bedreigd omwille van de school, maar ook omdat hij geen van zijn zoons naar de Jihad wilde sturen. Dan, in 2007, vuurde de Taliban een nachtelijke raket af op de school, waarbij uw vader om het leven kwam. In de Jirga die daarop volgde, zeiden de Taliban aan de ouderlingen dat het de bedoeling was om de school te vernietigen en dat ze niet op de hoogte waren dat uw vader in de school aanwezig was. Na de dood van uw vader, legde de taliban druk op uw oudste broer die de Taliban vervoegde. Hij kwam in 2009 om het leven in een gevecht tussen twee fracties van Taliban, namelijk M. B. enerzijds en M. anderszijds. Vervolgens was uw volgende broer aan de beurt. Ook hij werd gedwongen tot medewerking. Hij wilde dit echter niet doen en vluchtte naar Lahore. Immers, hij kon gemakkelijk de regio verlaten omdat hij chauffeur was. Voor andere mensen was het moeilijk om de regio te verlaten, omdat je toestemming moest vragen aan de Taliban. Twee leden van de Taliban hebben uw broer teruggehaald van Lahore en publiekelijk terechtgesteld. Daarna, na enkele maanden, diende u effectief dienst te doen voor de Taliban. U was sinds 2007 in de moskee voorbereid en getraind en nu werd u ingezet op een controlepost waar u auto's diende te stoppen en controleren. Drie tot vier keer geraakte uw betrokken bij gevechten tussen Taliban en politie. De laatste keer was dit het geval in oktober 2011, waarbij u werd gevangengenomen door de politie en naar het politiebureau Pishtakara in Peshawar gebracht. In de cel had u verklaard dat u gedwongen was ingelijfd bij de Taliban, waarop de andere Taliban u aftuigden en dreigden uw naam door te geven aan de leiding, op beschuldiging een informant te zijn. U wist te ontsnappen uit de gevangenis en ging naar het huis van jullie vrachtwagenchauffeur. Hij regelde met een smokkelaar uw vertrek uit Pakistan. Op 04 januari 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

U legt een attest van domicilie neer van Khyber Agency ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig artikel 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Immers, uw heeft uw recent verblijf en vertrek in de beweerde regio van herkomst, met name Khyber Agency onvoldoende aannemelijk gemaakt, waardoor er ook onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde elementen van vrees, in het bijzonder de elementen van vrees die uw eigen persoon aanbelangen, namelijk uw deelname aan de acties van de Taliban, uw gevangenneming door de Pakistaanse politie en de bedreiging vanwege de taliban omwille van verdenking een informant te zijn van de Pakistaanse politie.

Vooreerst legt u geen enkel document neer dat uw beweerde recente vertrek uit de Khyber Agency of uw asielrelaas kan staven. U legt een attest van domicilie neer, maar dat kan niet als bewijs van uw beweerde recente vertrek dienen. U legt ook geen enkel document neer ter staving van uw reisweg waaruit het CGVS uw vertrek uit uw regio zou kunnen afleiden, noch legt u enig document neer ter staving van uw asielrelaas. Het attest van domicilie werd u toegestuurd door uw chauffeur, die u niet meer zou mogen contacteren om andere documenten te verkrijgen (gehoorverslag CGVS p.12). Echter kan dit niet overtuigen, blijkbaar hebt u ook weinig moeite gedaan om langs andere wegen documenten te verkrijgen of hebt u uw chauffeur in eerste instantie niet gevraagd meerdere documenten (zoals overlijdensaktes van familie) over te maken.

Daarnaast kan, op basis van uw verklaringen, aan uw beweerde recent verblijf en vertrek uit de genoemde regio onvoldoende geloof worden gehecht. Immers, u bent onvoldoende op de hoogte van de aard van de militaire operaties in Khyber Agency en de vluchtelingenstromen die dit teweeg heeft gebracht. Zo beweerde u dat u als Taliban enkel gevochten heeft tegen de politie en niet tegen het Pakistaanse leger (gehoorverslag CGVS p.11). U verder gevraagd bij welke types van conflicten u betrokken was, zei u, heel algemeen, dat u "met wapens vocht" (gehoorverslag CGVS p.11). Er op aangedrongen een concreet conflict te beschrijven waaraan u deelnam, verwees u enkel naar het conflict met de politie dat tevens aanleiding was voor uw vertrek uit Pakistan (gehoorverslag CGVS

p.8), namelijk in oktober 2011. Over dit conflict beweerde u dat er geen leger bij betrokken was, dat het om politie ging die de Taliban aanvielen, dat enkel een madrassa werd gebombardeerd, dat er geen burgerslachtoffers waren (gehoorverslag CGVS p.11), dat niet het hele district werd gebombardeerd (gehoorverslag CGVS p.12) en ontkende u dat er een evacuatie plaats vond (gehoorverslag CGVS p.5 en p.12). Dit strookt niet met de objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) over deze regio waaruit blijkt dat er zowel in 2009 als in oktober 2011 een groot offensief aan de gang was van het Pakistaanse leger tegen de Taliban, dat er talrijke burgerslachtoffers vielen en dat in oktober 2011, 20.000 mensen op bevel van de Pakistaanse leger Khyber Agency dienden te ontvluchten. Tot tweemaal toe verklaarde u, dat "toen u daar was, er zoiets (verplichtte evacuatie omwille van hevigheid van gevechten) niet aan de gang was, maar dat u het hoorde van de chauffeur toen u hem belde om een attest van domicilie te verkrijgen". Ondermeer uit deze verklaring blijkt overduidelijk dat u in oktober 2011 niet aanwezig was in Khyber Agency.

U bracht ook op geen enkel andere moment doorleefde en gedetailleerde informatie over de conflicten in uw district. U kon zich enkel het conflict herinneren met de politie in oktober 2011. Over het eerste grote offensief, namelijk in 2009, vertelde u spontaan niets (gehoorverslag CGVS p.5 en p.8). Meer nog, u beweerde dat er voor het conflict in oktober 2011 geen grote politiemacht of leger aanwezig was. Dit strookt opnieuw niet met de objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat een eerste groot offensief in de lente van 2009 plaats had, met talrijke slachtoffers en vluchtelingenstromen tot gevolg.

Uit het bovenstaande blijkt eveneens dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel, namelijk dat u ongeveer zes maanden na de dood van uw broer I., in mei 2009, gedwongen werd ingelijfd bij de Taliban. Immers, uit bovenstaande vaststellingen kan worden vermoed dat u in de lente van 2009 al niet meer in uw regio vertoefde. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de Taliban omdat u in de politiecel zou hebben verklaard dat u gedwongen was ingelijfd (gehoorverslag CGVS p.8 en p.10). Terzake was het ook opvallend, dat u beweerde met acht Taliban van uw eigen dorp te zijn gearresteerd, maar dat u zich met moeite vier namen kon herinneren.

Bovengenoemde vaststellingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Het attest van domicilie kan in het kader van bovenstaande bevindingen enkel uw identiteit en hooguit uw plaats van afkomst staven. In geen geval staft dit uw recent vertrek van daar.

Wat de door u aangehaalde elementen inzake de strijd tussen de Pakistaanse overheid en Taliban betreft, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hierover een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u bij een terugkeer naar Pakistan zich niet elders in het land kan vestigen daar in verschillende grootsteden een Pasthoe gemeenschap gevestigd is. Daarbij merkt het CGVS nog op dat duidelijk werd aangetoond dat u uw regio van herkomst vermoedelijk veel eerder verliet dan wat u beweerde. U geeft met andere woorden geen zicht op uw recente verblijfplaatsen en netwerken en het vermoeden kan bestaan dat u reeds lang elders in Pakistan woonde.

Er kan u dan ook geen subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, par. 2 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt verder dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

3.1.1. Verzoeker stelt dat hij ingelijfd werd door de Taliban zes of zeven maanden na de dood van zijn broer I. (dus eind 2009) en dat hij drie jaar met de jihad heeft gevochten (gehoor p. 7, p. 10). Uit verzoekers bijzonder onduidelijke en incoherente relaas kan worden vastgesteld dat verzoeker enkel melding maakt van een conflict met de politie wanneer hij het land verliet en dat er daarvoor onderlinge gevechten tussen verschillende Talibanfracties waren (*"ik herinner mij enkel het conflict met de politie, voordien met de taliban tegen de andere partij, met kalachnikov, maar als ik land verliet conflict met*

politie”, “in die tijd [voor verzoeker vertrok] vochten we taliban tegen taliban, maar nu de politie startte te komen daar en willen taliban aanvallen, voordien waren er niet veel politiemachten in onze regio (...)”, gehoor p. 8). Verzoeker vermeldt inzake het leger enkel “als er conflicten waren op grote basis, grote operaties, als alles uit controle was, dan vroegen ze leger” (gehoor p. 8), doch stelt dat hij zelf nooit tegen het leger heeft gevochten (gehoor p. 11). Verzoeker stelt dat er geen evacuaties waren toen hij daar was en slechts toen hij vertrok (gehoor p. 5) en verder dat hij zeker is dat er geen burgerslachtoffers werden gedood in bombardementen (gehoor p. 11) en dat enkel de madrassa werd gebombardeerd en niet het gehele district (gehoor p. 12).

Dergelijke verklaringen gaan volledig voorbij aan de realiteit van het leven in Khyber Agency tussen 2009 en eind 2011, waarbij uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (SRB “Pakistan - Algemene veiligheidssituatie” van 29/10/2011) blijkt dat er o.a. in Khyber Agency in 2009 en de eerste helft van 2010 militaire operaties werden gerapporteerd, die gepaard gingen met het verjagen, arresteren of ombrengen van burgers die verdacht werden banden te hebben met de militanten (p. 12), dat er in september 2009 een militaire operatie plaatsvond in *Bara area* waarbij 10 000 families vluchtten (p. 17), dat door gevechten ongeveer 100 000 mensen in de eerste twee weken van september 2009 Khyber Agency ontvluchtten (p. 18) en dat in oktober 2011 meer dan 20 000 mensen op bevel van het Pakistaanse leger Khyber Agency ontvluchtten (p. 19). De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoekers verklaringen manifest ontoereikend en foutief zijn en klaarblijkelijk aantonen dat hij in die beweerde periode niet in Khyber Agency heeft verbleven. Hieruit kan eveneens worden afgeleid dat verzoeker het grote offensief in 2009 in Khyber Agency niet heeft meegemaakt en deze regio reeds voordien heeft verlaten. Derhalve kan hij in deze periode in deze streek niet het voorwerp geweest zijn van vervolging. De Raad stelt in deze eveneens vast dat verzoekers opmerking dat de CGVS verwijst naar informatie over Peshawar (dan wel Khyber Pakhtunwa) in de plaats van Khyber Agency, ongegrond is.

3.1.2. Ook verzoekers andere verklaringen zijn op diverse punten tegenstrijdig, onder meer daar waar hij voor de DVZ verklaarde dat zijn vader een jaar voor het interview op DVZ is gestorven, dit is eind 2010 – begin 2011 (vragenlijst 3.5, verklaring 11), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat dit in augustus 2007 was (gehoor p. 2) en hij tevens de dood van zijn broers op de DVZ situeerde na de dood van zijn vader, waarbij I. een half jaar na Z. overleed (vragenlijst 3.5, verklaring 30), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat Z. in april 2008 stierf en I. in vijfde maand van 2009 (gehoor p. 3), wat meer dan een jaar nadien is.

3.1.3. Waar verzoeker verder opwerpt dat er 100 tot 200 Taliban zijn in verzoekers regio van herkomst en hij niet al hun namen kent, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat diegenen die samen met verzoeker gevangen zijn genomen allemaal naaste dorpsgenoten waren (“Wie waren de gearresteerden?” “Taliban met wie ik was” “Namen en dorpen?” “Ze zijn van ons dorp” “Allemaal?” “Ja” “Waar was je gearresteerd?” “In mijn eigen dorp”, gehoor p. 9), zodat verzoekers verschoning allerminst kan worden aanvaard.

3.1.4. Daar waar verzoeker nog meent dat het van 9u tot 11u30 maar heel eventjes ging over de problemen ter plaatse, dat hem na de pauze werd gevraagd over zijn eigen problemen te praten hetgeen hij ook deed en dat men hem dan ook moeilijk kan verwijten niet tot in de details te zijn gegaan over zijn recentelijk verblijf en hij daarenboven steeds correct antwoordde op de weinige informatie die er over de algemene situatie werd gevraagd, stelt de Raad vast dat dergelijke bewering hoegenaamd geen grond vindt in het gehoorverslag. Verzoekers persoonlijke problemen zijn dermate verbonden met de situatie ter plaatse dat de situatie in zijn regio van herkomst uitdrukkelijk en impliciet doorheen het gehoor werd bevestigd. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij meent dat hem niet veel kansen werden geboden om zijn asielrelaas uit te leggen en geeft ook in het verzoekschrift niet weer welke belangrijke elementen niet aan bod kwamen en de mogelijke impact op de beslissing.

Verzoeker is verder niet ernstig waar hij meent dat hij wel degelijk op algemene wijze kon vertellen over de situatie in zijn regio van herkomst en dat hij altijd correct antwoordde, integendeel de Raad stelde dienaangaande reeds vast dat verzoekers verklaringen manifest tegenstrijdig zijn met de toegevoegde informatie. Eenzelfde conclusie geldt daar waar verzoeker blijft volhouden dat er voor 2011 geen grote politiemacht of leger aanwezig was, dat hij hiermee bedoelt dat deze wel aanwezig waren maar dat het pas in 2011 tot een zeer ernstig conflict kwam en dat zijn antwoord gebaseerd was op een zekere “gewenning” aan politie en leger. Bovendien is verzoeker zelf ernstig tegenstrijdig waar hij in zijn

verzoekschrift dan weer meent dat *“in 2009 kwam het leger met politie waardoor er een zeer groot conflict ontstond en de mensen hun huizen dienden te verlaten omdat het leger een operatie startte”* en dat hij dit ook in het gehoor heeft verklaard.

De Raad benadrukt dat het niet opgaat om twee totaal verschillende versies van de feiten te geven om zo te argumenteren dat één van de versies juist en geloofwaardig is; integendeel hieruit kan enkel blijken dat verzoeker geen besef heeft van de werkelijke situatie. Verzoeker kan dan ook allerminst overtuigen waar hij doorheen het verzoekschrift bepaalde passages citeert uit het gehoorverslag en aldus alle incoherente en tegenstrijdige verklaringen (inzake aanwezigheid van leger en politie, verplichte evacuatie, vluchtelingenstromen, bombardementen) alsnog probeert met elkaar te rijmen. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken en verdraaien van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing (*“dat zij [het CGVS] niet tegenspreken dat hij bij en checkpoint werkte, dat zijn verklaringen van zijn vasthouding bij de politie onwaar zouden zijn of in tegenstelling zou zijn met algemeen geweten informatie”* terwijl de CGVS duidelijk heeft aangegeven dat aangezien verzoekers verblijf in Khyber niet aannemelijk is, er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn deelname aan de acties van de Taliban, zijn gevangenneming door de Pakistaanse politie en bedreigingen door de Taliban) en het formuleren van verwijten naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. Overigens brengt verzoeker geen identiteitsdocument aan met foto, zodat evenmin definitief kan worden vastgesteld dat het domiciliecertificaat op verzoeker betrekking heeft.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.5. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK